

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

DANKDAGEN

IN DEZEN TIJD VAN HET JAAR WORDEN OP HET platteland en in enkele kleinere steden dankdagen gehouden voor den oogst. Zeer begrijpelijk in een Christelijk land. Zou men niet dankbaarheid toonen voor het goede, dat God weer gaf in de natuur? Wat baat al het ploegen en zaaien, als God niet den wasdom geeft?

Waarom worden echter in onze groote steden niet zulke dankdagen gehouden? Zijn we daar soms minder afhankelijk van een goeden oogst? 't Is waar, de landman, de dorpeling merkt het beter op, dat de mensch tenslotte niets vermag met al zijn arbeid, als God den zegen niet geeft. Maar als de stedeling even nadenkt, moet hij dan niet óók tot de kennis en erkenenis komen van zijn algeheele afhankelijkheid van regen, zon en vruchtbare tijden?

Het is een oude gewoonte, om met dank tot den Schepper en Onderhouder aller dingen te naderen. In Israël bracht men de eerstelingen van den oogst als een dankoffer aan God. Dit leeft nog na in sommige landen, waar op dankdagen voor den oogst bloemen en vruchten en gewassen worden neergezet in de gebouwen, waarin men samenkomt om te danken.

Onze tijd echter wordt gekenmerkt door ondankbaarheid. Van de Christenen in de laatste dagen — in de zware tijden van verval — wordt o. a. voorzeggd, dat ze zullen zijn: ondankbaar. En is dit niet de geest onzer dagen? Zelfs ware geloovigen worden er door besmet. Veel aanmerkingen, veel eischen, maar al schäärscher dankbare erkentelijkheid! Het jongere geslacht vooral — in het algemeen genomen — leeft voor zichzelf; gedenkt zoo weinig den strijd en den arbeid der voorvaderen en ouderen; stelt zijn eischen voor dit leven al hooger, waardoor het al méér noodig heeft, en onwillekeurig wekt dit licht ontevredenheid, versterkt het althans niet de geneigdheid om oprecht voor alles dankbaar te zijn en die dankbaarheid te uiten.

In tijden van nood hadden we, óók in de groote steden, onze biddagen. Het geheele land deed daaraan mee. En veel zegen was er het gevolg van. Waarom dan in tijden van voorspoed niet overal dankdagen gehouden? Aller gedachte toch wordt door zulke dagen bepaald bij ons aller groote afhankelijkheid van God; en voor ons aller hart wordt dan op bijzondere wijze de groote goedheid en zorgende liefde des Heeren gesteld. Dankbaarheid is, evenals tevredenheid, een weinig gevonden gewas. Maar willen we deze planting dan niet met zorg kweken, ijverig kweken, ook voor anderen?

OOGST

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

(5)

HET WERD ETENSTIJD, EN DE BOER rees op. „Delx,” zei hij, „nu wil ik je voor de laatste maal waarschuwen.”

„Dat is heel vriendelijk,” antwoordde de baas met een stuggen trots, waar de spot bovenop lag.

Maar de grijsaard liet er zich niet door van de wijs brengen. Hij had op de foto de laatste nul van het bewuste cijfer door een sterk vergrootglas bekeken, en wilde zijn meening niet onder stoelen of banken steken.

„Ik verklaar je, Delx, dat die nul een strop voor je wordt en een leelijke strop ook.”

En in de hoop, dat een bedreiging den timmerman nog zou staande houden op de gevaarlijke helling, waarop de man stond, voegde Randijk er aan toe, dat de oude koeien, zooals Delx ze noemde, bij het proces te berde zouden komen, en dat het onnoozele plakzegeltje, door Delx een mop genoemd, niet zou worden gemist.

Het was scherpe taal, die de grijsaard sprak, maar in zijn oogen weerspiegelden zich medelijden en erbarming.

„Ga tot Jezus,” zeide hij; „je bent ziek, en Hij zal je genezen!”

De grijsaard sprak van den Heiland niet als van een vaag begrip, een ijl fantasiebeeld, dat met de hand evenmin te grijpen is als de wolk, die boven onze hoofden heendrijft; neen, Jezus was voor hem de hoogste werkelijkheid. Zooals de Heiland eens zegend, troostend en genezend Palestina doorwandelde, zoo doorwandelde Hij thans al de landen der aarde, waar Zijn Evangelie werd verkondigd.

Tot Jezus gaan....

Daar schuilde het persoonlijke element in. Zooals een kranke naar den dokter gaat, zoo zou Delx, die aan een geestelijke ziekte leed, tot den geestelijken Geneesheer gaan.

Randijk deed alles, wat in zijn vermogen was, om Delx te redden. Hij worstelde om de ziel van dezen afgodendienaar; hij stelde Delx voor, om heden namiddag samen naar de Bank te gaan, en alles zou in orde komen.

„Behalve de negenduizend gulden, die ik zal moeten missen,” meende Delx.

Deze man ging niet tot Jezus. Het zou hem negenduizend gulden kosten; die prijs was te hoog; zijn geest was beneveld door den giftigen adem van den Mammon.

Toen voelde de grijsaard bij de droefheid iets bitters opkomen in zijn ziel.

„Je krijgt die negenduizend gulden nóóit,” zeide hij met nadruk.

„En waarom niet?”

„Omdat je valsheid in geschrifte hebt gepleegd.”

Toen week de laatste aarzeling bij Delx. De Mammon sterkte hem, en uit zijn oogen sprak de vijandschap, de verharding.

„Herhaal die leugen eens onder getuigen,” zei hij, „dat ik valsheid in geschrifte heb gepleegd! Doe 't eens, als je durft!”

Hij maakte van zijn voorhoofd een granietsteen, en zóó stond hij vóór den ouden boer.